

det andet Thing er fremkommet meget talende Oplysninger om den Sag. Over for en Bemærkning af den ærede Ordfører om, at den Side, hvortil jeg hører, absolut vægrer sig ved at give Arbejdsbevillinger, ſaa vil jeg gjøre det ærede Medlem opmærksomt paa, at Forslagsstilleren til det Forslag, ſom nu ogſaa er vort her i Dag, nemlig det ærede Folke-tingsmedlem for Frederiksberg, i Fællesudvalget udtrykkelig har ſpurgt, om man fra den anden Side vilde gaa ind paa at indrømme Noget af hans Forslag paa § 7 paa Betingeſe af, at man indlød ſig paa en Forhandling om Arbejder, eller med andre Ord, om man i det Hele taget vilde gaa med til en Gaveparagraf paa Betingeſe af en Arbejdsparagraf. Dertil blev der ſvaret aldeles beſtemt: „Vi gaa under ingen Betingeſer eller Omſtændigheder med til en Gave.“ Jeg vil ogſaa dertil ſøie, at et tilsvarende Spørgsmaal er aldrig rettet til os. Der er aldrig blevet ſpurgt os, om vi vilde gaa med til under de for Haanden værende Forhold at forhandle om de forſkjellige Arbejder paa Betingeſe af en Gaveparagraf, ſaa der er en meget væſentlig Forſkjel i den Henſeende. Jeg ſkal ikke fortsætte videre, men vil meget indſtændig anbefale at ſtemme for det Forslag, ſom Udvalgets anden Halvdel ſtiller, og ſom nu er vedtaget af det andet Thing, ogſaa af den Grund, at derſom der nu ikke ſtemmes for dette Forslag, ſaa er det dermed givet, at ſaa ſaae Arbejderne ſugenting.

Carſtenſen: Det ærede Medlem, ſom nu ſatte ſig, forledte mig til at begjære Ordet ved at fremkomme med den Udtaleſe, at det uheldige Reſultat, der i dette ſom i mangfoldige andre Tilfælde er fremkommet, er en simpel Følge af den Miſtillidsføleſe, ſom Repræſentationen nærer over for Regjeringen. I Slutningen af denne Sags Iſte Behandling var der en af det ærede Medlems Meningsſtæller, ſom ſagde noget Lignende, han brugte ikke Udtrykket: Repræſentationen, han ſagde: Rigsdagen. Jeg bad ham da i al Erbødighed, om han og hans Meningsſtæller i Fremtiden, naar de brugte ſlige Bendinger, vilde præciſere Tanken og ſige: Folkethinget. Jeg gjentager min Anmodning atter denne Gang. Jeg ſkal dog, da jeg nu har Ordet, beſkjæftige mig lidt videre med det ærede Medlems Udtaleſer. Det ærede Medlem fremhævede alle de ſtore Beſtiſnelſer, ſom der for Arbejderklaſſen ligger i det frivillige Gattigvæſen, det ſtyrker Moralen, det vækker gode og ædle Egenſkaber i Sjælen, det giver Arbejdſlyſt og Arbejdskraft. Selv forudſat, at alt dette var rigtig, vilde jeg gjerne ſpørge det ærede

Medlem, om han ikke, idet han ſagde de Ord havde en lille Føleſe af, hvor uendelig ulogifk han var, idet han nemlig vilde træffe Foranſtaltninger, der virkede til at fremkalde Arbejdſlyſten i dens ſkjønneste og ædleſte Form, ſamtidig med, at han nægter at tilfredſtille denne Trang til Arbejde. Der er en ſaa uendelig Modſigelse imellem de to Ting, at jeg ikke kan tro Andet end, at det ærede Medlem har glemt, at han og hans Meningsſtæller aldeles ikke onſte noget Arbejde udført. Det lyder ganſke underligt naar man læſer i Preſſen Landet over, at naar først Venſtre kom til Styrret, ſaa kommer den gode, gylbne Tid for det ſtakkels Fædreland, ſaa ſkulde alle Rjodgruder fyldes. De Folk, hvis Repræſentanter i Preſſen give ſlige glimrende Løfter, de udtale imidlertid i Betænkningen Følgende — jeg ſkal med den ærede Formands Tilladeſe oplæſe et Par Ord —: „Og forſaa vidt man har tilbuddt at ſætte Arbejder, ſom Folkethinget maatte onſte, i Stedet for de af Regjeringen foreſlaaede, ſaa nærer Folkethinget ingen Ønſter om beſtemte Arbejders Udførelſe.“ Folkethinget nærer alſaa aldeles ingen Ønſter i den Retning. Heri er der en Mangel paa Logik, ſom man desværre ofte ſpører i det ærede Partis hele Færd og Optreden og i de Udtaleſer, hvormed det fremkommer. Forøvrigt maa jeg takke det ærede Medlem, fordi han i Anledning af Spørgsmaalet om, hvorvidt Almiſſe virker demoraliferende eller ikke, benyttede overordentlig henſynsfulde Udtryk. De, ſom have forfattet Erklæringen fra det ærede Medlems Partis Side, have ikke været fuldt ſaa henſynsfulde. De ſkrive: „For Arbejdernes Selvføleſe kan der ikke være noget Ødmgygende i at modtage Tilſtudd fra Statskaſſen, til hvilken ſaa mange Hviereſtillede beile om Naadegaver.“ Hvor lyder det ikke herligt: At de Hviereſtillede beile om Naadegaver! Det ærede Medlem miſbilligede dette Udtryk. Han anførte, hvad der ogſaa er fuldſtændig rigtig, at enhver Mand, i hvilken Samfundsklaſſe han end befinder ſig, kan komme i en ſaadan Nød, at han nærer en Taknemmelighedsføleſe mod dem, der rækker ham en hjælpsom Haand. Men det er efter min perſonlige Opfattelse heller ikke det ſpøgepunkt ved denne Almiſſeſelov — ſom man jo gjerne kan betegne den — at den virker ſom en Ødmgygeſe paa den, der modtager Almiſſen. Nei, den virker, ſom der er ſagt fra vor Side, demoraliferende af en Grund, ſom den ærede foregaaende Taler maa kjende lige ſaa godt ſom jeg. Han, der har fremhævet alle de ædle Momenter, der virke ind paa Folk, naar de modtager Almiſſe, glemmer en væſentlig Ting, og det er Noget, ſom